

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (ES) Nr. 1143/2014**(2014. gada 22. oktobris)****par invazīvu svešzemju sugu introdukcijas un izplatīšanās profilaksi un pārvaldību**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 192. panta 1. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

pēc apspriešanās ar Reģionu komiteju,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

- (1) Svešzemju sugu – dzīvnieku, augu, sēņu vai mikroorganismu – parādīšanās jaunās vietās ne vienmēr ir iemesls bažām. Būtiska daļa svešzemju sugu tomēr var kļūt invazīvas un radīt būtiski kaitīgu ietekmi uz bioloģisko daudzveidību un attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem, kā arī radīt citāda veida sociālu un ekonomisku ietekmi, kas būtu jānovērš. Apmēram 12 000 sugu Savienības un citu Eiropas valstu vidē ir svešzemju sugas, un tiek lēsts, ka aptuveni 10 līdz 15 % no tām ir invazīvas.
- (2) Invazīvas svešzemju sugas ir viens no galvenajiem apdraudējumiem bioloģiskajai daudzveidībai un attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem, jo īpaši ģeogrāfiskā un evolucionārā ziņā izolētās ekosistēmās, piemēram, mazās salās. Šādu sugu radītie riski var pastiprināties saistībā ar pasaules mēroga tirdzniecību, transportu, tūrismu un klimata pārmaiņām.
- (3) Invazīvo svešzemju sugu radītais apdraudējums bioloģiskajai daudzveidībai un attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem var izpausties dažādi, tostarp kā spēcīga ietekme uz vietējām sugām un ekosistēmas struktūru un funkcijām, plēsīgo sugu ietekme, konkurence par resursiem, slimību pārnēsāšana, vietējo sugu izspiešana lielās to areāla platībās un sugu sajaukšanās radītas ģenētiskas sekas. Turklāt invazīvas svešzemju sugas var arī radīt būtisku kaitīgu ietekmi uz cilvēka veselību un ekonomiku. Apdraudējumu bioloģiskajai daudzveidībai un attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem, cilvēku veselībai vai ekonomikai rada tikai dzīvnieki īpatņi vai to organisma daļas, kas spēj vairoties, un tāpēc tikai tiem būtu jāpiemēro ierobežojumi saskaņā ar šo regulu.
- (4) Savienībai, kas ir viena no pusēm Konvencijā par bioloģisko daudzveidību, kura ir apstiprināta ar Padomes Lēmumu 93/626/EEK ⁽³⁾, ir saistošs minētās konvencijas 8. panta h) punkts par to, ka Puses iespēju un vajadzību robežās "novēršīs tādu svešu sugu introdukciju, kuras apdraud ekosistēmas, dzīvotnes vai sugas, kontrolēs vai izskaudīs tās".
- (5) Savienība kā viena no pusēm Konvencijā par Eiropas dzīvās dabas un dabisko dzīvotņu aizsardzību, kura ir apstiprināta ar Padomes Lēmumu 82/72/EEK ⁽⁴⁾, ir apņēmusies veikt visus atbilstīgos pasākumus, lai nodrošinātu savvaļas augu un dzīvnieku sugu dzīvotņu aizsardzību.

⁽¹⁾ OV C 177, 11.6.2014., 84. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2014. gada 16. aprīļa nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2014. gada 29. septembra lēmums.

⁽³⁾ Padomes Lēmums 93/626/EEK (1993. gada 25. oktobris), kas attiecas uz Konvencijas par bioloģisko daudzveidību noslēgšanu (OV L 309, 13.12.1993., 1. lpp.).

⁽⁴⁾ Padomes Lēmums 82/72/EEK (1981. gada 3. decembris) par to, ka jānoslēdz Konvencija par Eiropas savvaļas dzīvnieku, augu un dabisko biotopu aizsardzību (OV L 38, 10.2.1982., 1. lpp.).

- (6) Lai palīdzētu sasniegt mērķus, kas izvirzīti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvās 2000/60/EK ⁽¹⁾, 2008/56/EK ⁽²⁾ un 2009/147/EK ⁽³⁾ un Padomes Direktīvā 92/43/EEK ⁽⁴⁾, ar šo regulu vajadzētu paredzēt noteikumus, lai novērstu, līdz minimumam samazinātu un mīkstinātu invazīvo svešzemju sugu radīto kaitīgo ietekmi uz bioloģisko daudzveidību un attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem, un cilvēku veselību un drošību, kā arī lai samazinātu to sociālo un ekonomisko ietekmi.
- (7) Dažas sugas dabīgi migrē, reaģējot uz vides pārmaiņām. Tās to jaunajā vidē nebūtu uzskatāmas par svešzemju sugām un tādējādi nebūtu jāiekļauj šīs regulas darbības jomā. Šai regulai būtu jāattiecas tikai uz tām sugām, kas introducētas Savienībā cilvēka iejaukšanās rezultātā.
- (8) Šobrīd ir spēkā vairāk nekā 40 Savienības leģislatīvie akti par dzīvnieku veselību, kuras ietver noteikumus par dzīvnieku slimībām. Turklāt Padomes Direktīvā 2000/29/EK ⁽⁵⁾ ietverti noteikumi par organismiem, kas ir kaitīgi augiem vai augu produktiem, un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/18/EK ⁽⁶⁾ nosaka sistēmu, kas piemērojama ģenētiski modificētiem organismiem. Tāpēc jebkādiem jauniem noteikumiem par invazīvām svešzemju sugām vajadzētu būt saskaņotiem ar minētajiem Savienības leģislatīvajiem aktiem un nebūtu tie jādublē, un minētie noteikumi nebūtu jāpiemēro organismiem, uz kuriem attiecas minētie leģislatīvie akti.
- (9) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulās (EK) Nr. 1107/2009 ⁽⁷⁾ un (ES) Nr. 528/2012 ⁽⁸⁾ un Padomes Regulā (EK) Nr. 708/2007 ⁽⁹⁾ paredzēti noteikumi par atļauju izmantot dažas svešzemju sugas konkrētiem mērķiem. Laikā, kad stājas spēkā šī regula, dažu sugu izmantošana saskaņā ar minētajiem režīmiem jau ir atļauta. Lai nodrošinātu saskaņotu tiesisko regulējumu, uz sugām, ko izmanto minētajos nolūkos, šīs regulas darbības joma nebūtu jāattiecinā.
- (10) Tā kā invazīvo svešzemju sugu ir daudz, ir svarīgi nodrošināt, ka prioritāte tiek noteikta to invazīvo svešzemju sugu apkarošanai, kas rada bažas Savienībai. Tāpēc būtu jāizveido un regulāri jāatjaunina invazīvo svešzemju sugu saraksts, kuras uzskatāmas par tādām, kas rada bažas Savienībai ("Savienības saraksts"). Invazīva svešzemju suga par tādu, kas rada bažas Savienībai, būtu jāuzskata tad, ja tās skartajās dalībvalstīs nodarītais kaitējums ir tik būtisks, ka attaisno īpaši izstrādātu pasākumu pieņemšanu, kurus piemēro visā Savienībā, tostarp dalībvalstīs, kurās šo sugu ietekmes vēl nav vai pat ir maz ticams, ka tāda jebkad radīsies. Lai nodrošinātu, ka to invazīvo svešzemju sugu identificēšana, kas rada bažas Savienībai, saglabājas samērīga, Savienības saraksts būtu jāizstrādā un jāatjaunina pakāpeniski, koncentrējot uzmanību uz tām sugām, kuru iekļaušana Savienības sarakstā reāli un izmaksu ziņā lietderīgi novērstu, līdz minimumam samazinātu vai mīkstinātu minēto sugu kaitīgo ietekmi. Tā kā sugām, kas ietilpst vienā un tajā pašā taksonomiskajā grupā, bieži ir līdzīga ekoloģiskās prasības un tās var radīt līdzīgu risku, attiecīgos gadījumos Savienības sarakstā būtu jāatļauj iekļaut sugu taksonomiskās grupas.
- (11) Šīs regulas piemērošanas pamatinstrumenti ir kritēriji, pēc kuriem Savienības sarakstā iekļauj invazīvas svešzemju sugas, kuras uzskatāmas par tādām, kas rada bažas Savienībai. Lai nodrošinātu efektīvu resursu izmantojumu, ar minētajiem kritērijiem būtu arī jānodrošina, ka no iespējamām šobrīd zināmajām invazīvajām svešzemju sugām sarakstā tiek iekļautas tās, kurām ir visnozīmīgākā kaitīgā ietekme. Komisijai viena gada laikā no šīs regulas stāšanās spēkā būtu jāiesniedz komitejai, kas izveidota ar šo regulu, priekšlikums par Savienības sarakstu, kas balstīts uz minētajiem kritērijiem. Ierosinot Savienības sarakstu, Komisijai būtu jāinformē minētā komiteja par to, kā tā ir

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/60/EK (2000. gada 23. oktobris), ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā (OV L 327, 22.12.2000., 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/56/EK (2008. gada 17. jūnijs), ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai jūras vides politikas jomā (Jūras stratēģijas pamatdirektīva) (OV L 164, 25.6.2008., 19. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/147/EK (2009. gada 30. novembris) par savvaļas putnu aizsardzību (OV L 20, 26.1.2010., 7. lpp.).

⁽⁴⁾ Padomes Direktīva 92/43/EEK (1992. gada 21. maijs) par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 22.7.1992., 7. lpp.).

⁽⁵⁾ Padomes Direktīva 2000/29/EK (2000. gada 8. maijs) par aizsardzības pasākumiem pret tādu organismu ieviešanu, kas kaitīgi augiem vai augu produktiem, un pret to izplatību Kopienā (OV L 169, 10.7.2000., 1. lpp.).

⁽⁶⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/18/EK (2001. gada 12. marts) par ģenētiski modificētu organismu apzinātu izplatīšanu vidē un Padomes Direktīvas 90/220/EEK atcelšanu (OV L 106, 17.4.2001., 1. lpp.).

⁽⁷⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1107/2009 (2009. gada 21. oktobris) par augu aizsardzības līdzekļu laišanu tirgū, ar ko atceļ Padomes Direktīvas 79/117/EEK un 91/414/EEK (OV L 309, 24.11.2009., 1. lpp.).

⁽⁸⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 528/2012 (2012. gada 22. maijs) par biociņu piedāvāšanu tirgū un lietošanu (OV L 167, 27.6.2012., 1. lpp.).

⁽⁹⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 708/2007 (2007. gada 11. jūnijs) par svešzemju un vietējā areālā nesastopamu sugu izmantošanu akvakultūrā (OV L 168, 28.6.2007., 1. lpp.).

nēmumi vērā minētos kritērijus. Kritērijiem būtu jāietver riska novērtējums atbilstīgi piemērojamiem noteikumiem attiecīgajos Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) nolīgumos par tirdzniecības ierobežojumu piemērošanu sugām.

- (12) Lai izvairītos no nesamērīgām vai pārmērīgām izmaksām dalībvalstīm un lai ar šo regulu nodrošinātu Savienības rīcības pievienoto vērtību, Komisijai, iesniedzot priekšlikumu Savienības sarakstam un no tā izrietošiem pasākumiem, būtu jāņem vērā dalībvalstīm radītās īstenošanas izmaksas, bezdarbības radītās izmaksas, izmaksu lietderīgums un sociālie un ekonomiskie aspekti. Šajā kontekstā, izvēloties invazīvas svešzemju sugas, kuras jāiekļauj Savienības sarakstā, īpaša uzmanība būtu jāpievērš tām sugām, kas ir plaši izmantotas un dod nozīmīgu sociālu un ekonomisku labumu kādā dalībvalstī, tomēr nekavējot šīs regulas mērķu sasniegšanu.
- (13) Lai nodrošinātu atbilstību noteikumiem saskaņā ar attiecīgajiem PTO nolīgumiem un šīs regulas saskaņotu piemērošanu, būtu jānosaka kopīgi kritēriji riska novērtējuma veikšanai. Minēto kritēriju pamatā attiecīgā gadījumā vajadzētu būt esošiem valstu un starptautiskajiem standartiem un būtu jāietver dažādi sugas raksturojoši aspekti, to radītais risks un veidi, kā tās tiek introducētas Savienībā, sugu kaitīgā sociālā un ekonomiskā ietekme un ietekme uz bioloģisko daudzveidību, iespējamie ieguvumi no to izmantošanas un izmaksas par to ietekmes mīkstināšanu salīdzinājumā ar kaitīgo ietekmi, kā arī aplēse par iespējamām vides, sociālo un ekonomikas kaitējumu izmaksām, parādot to nozīmīgumu Savienībai, lai turpmāk pamatotu rīcību. Lai veidotu sistēmu pakāpeniski un balstītos uz iegūto pieredzi, visaptverošā pieeja būtu jāizvērtē līdz 2021. gada 1. jūnijam.
- (14) Dažas invazīvas svešzemju sugas ir iekļautas Padomes Regulas (EK) Nr. 338/97 ⁽¹⁾ B pielikumā, un to imports Savienībā ir aizliegts tāpēc, ka ir atzīts to invazīvais raksturs un to introdukcija Savienībā kaitē vietējām sugām. Minētās sugas ir: *Callosciurus erythraeus*, *Sciurus carolinensis*, *Oxyura jamaicensis*, *Lithobates (Rana) catesbeianus*, *Sciurus niger*, *Chrysemys picta*, *Trachemys scripta elegans*. Lai nodrošinātu saskaņotu tiesisku regulējumu un vienveidotu noteikumus par invazīvām svešzemju sugām Savienības līmenī, šīs invazīvas svešzemju sugas būtu jāuzskata par prioritārā kārtā iekļaujamām sarakstā kā invazīvas svešzemju sugas, kas rada bažas Savienībai.
- (15) Profilakse ir kopumā videi vēlamāka un izmaksu ziņā lietderīgāka nekā reaģēšana uz notikušu faktu, un tā būtu jānosaka kā prioritāra. Tāpēc par prioritāti būtu jāizvirza tādu invazīvu svešzemju sugu iekļaušana sarakstā, kuras vēl nav sastopamas Savienībā vai kuru invāzija ir agrīnā stadijā, un tādu invazīvu svešzemju sugu iekļaušana sarakstā, kuras varētu radīt visnozīmīgāko kaitīgo ietekmi. Tā kā jaunas invazīvas svešzemju sugas var nepārtraukti turpināt introducēties Savienībā un esošās svešzemju sugas izplatās un palielina savu areālu, ir jānodrošina, lai Savienības saraksts tiktu pastāvīgi pārskatīts un atjaunināts.
- (16) Būtu jāizskata iespējas reģionālai sadarbībai starp dalībvalstīm, kurām rada bažas viena un tā pati suga, kas nespēj izveidot dzīvotspējīgu populāciju lielā Savienības daļā. Ja šīs regulas mērķus var labāk sasniegt ar Savienības līmeņa pasākumiem, minētās sugas arī varētu iekļaut Savienības sarakstā.
- (17) Centienos sasniegt šīs regulas mērķus ir lietderīgi ņemt vērā tālāko reģionu īpašo situāciju un jo īpaši šo reģionu nošķirtību, to, ka tie atrodas uz salām, un to attiecīgās bioloģiskās daudzveidības unikalitāti. Tāpēc šajā regulā paredzētās prasības veikt ierobežojošus un preventīvus pasākumus attiecībā uz invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas Savienībai, būtu jāpielāgo minētajai specifikai, kas raksturīga tālākajiem reģioniem, kā noteikts Līgumā par Eiropas Savienības darbību (LESD), ņemot vērā Eiropas Padomes Lēmumus 2010/718/ES ⁽²⁾ un 2012/419/ES ⁽³⁾.
- (18) Riski un bažas saistībā ar invazīvām svešzemju sugām ir pārrobežu problēma, kas skar visu Savienību. Tāpēc ir būtiski Savienības līmenī pieņemt aizliegumu apzināti vai nolaidības dēļ ievest Savienībā, pavairo, audzēt, transportēt, pirk, pārdot, izmantot, apmainīt, turēt un izplatīt invazīvas svešzemju sugas, kas rada bažas Savienībai, lai nodrošinātu, ka visā Savienībā tiek īstenota agrīna un saskaņota rīcība, lai izvairītos no iekšējā tirgus izkropļošanas un novērstu situācijas, kad vienā dalībvalstī īstenotās rīcības efektivitāti mazina citas dalībvalsts bezdarbība.

⁽¹⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 338/97 (1996. gada 9. decembris) par savvaļas dzīvnieku un augu sugu aizsardzību, reglamentējot to tirdzniecību (OV L 61, 3.3.1997., 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Padomes Lēmums 2010/718/ES (2010. gada 29. oktobris), ar ko groza statusu, kas Senberteļemī salai piešķirts attiecībā uz Eiropas Savienību (OV L 325, 9.12.2010., 4. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Padomes Lēmums 2012/419/ES (2012. gada 11. jūlijs), ar ko groza statusu, kas Majotai piešķirts attiecībā uz Eiropas Savienību (OV L 204, 31.7.2012., 131. lpp.).

- (19) Lai radītu iespējas zinātniskai izpētei un *ex situ* saglabāšanas darbībām, ir jāparedz īpaši noteikumi attiecībā uz tām invazīvajām svešzemju sugām, kas rada bažas Savienībai un uz ko šīs darbības attiecas. Minētās darbības būtu jāveic slēgtos objektos, kur organismi tiek turēti ierobežotos apstākļos un kur ir veikti visi nepieciešamie pasākumi, lai novērstu invazīvu svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, izbēgšanu vai nelikumīgu izplatīšanos. Ja Komisija to atļauj, pienācīgi pamatotos izņēmuma gadījumos nepārvaramu sabiedrības interešu labā vajadzētu būt iespējai minētos noteikumus piemērot arī dažām citām darbībām, tostarp komerciālām darbībām. Īstenojot minētos noteikumus, īpaša uzmanība būtu jāpievērš tam, lai nepieļautu kaitīgu ietekmi uz aizsargātām sugām un dzīvotnēm saskaņā ar attiecīgajiem Savienības tiesību aktiem.
- (20) Var būt gadījumi, kad svešzemju sugas, kuras vēl nav atzītas par invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas Savienībai, parādās pie Savienības robežām vai tiek atklātas Savienības teritorijā. Tāpēc dalībvalstīm būtu jādod iespēja, balstoties uz pieejamiem zinātniskiem pierādījumiem, pieņemt konkrētus ārkārtas pasākumus. Šādi ārkārtas pasākumi ļautu nekavējoties reaģēt uz invazīvām svešzemju sugām, kas varētu radīt riskus saistībā ar to introdukciju, naturalizāciju un izplatīšanos minētajās valstīs, kamēr dalībvalstis atbilstīgi attiecīgo PTO nolīgumu piemērojamiem noteikumiem novērtē to radītos reālos riskus, jo īpaši ar mērķi šīs sugas atzīt par invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas Savienībai. Lai nodrošinātu atbilstību attiecīgo PTO nolīgumu noteikumiem, valstu ārkārtas pasākumi ir jāapvieno ar iespēju pieņemt ārkārtas pasākumus Savienības līmenī. Turklāt Savienības līmeņa ārkārtas pasākumi nodrošinātu Savienību ar mehānismu, lai jaunas invazīvas svešzemju sugas klātbūtnes vai tūlītēju iekļūšanas draudu gadījumā ātri rīkotos saskaņā ar piesardzības principu.
- (21) Liela daļa invazīvo svešzemju sugu Savienībā tiek introducētas neapzināti. Tāpēc ir ļoti svarīgi efektīvāk pārvaldīt sugu neapzinātas introdukcijas ceļus. Šajā ziņā rīcībai vajadzētu būt pakāpeniskai, ņemot vērā salīdzinoši mazo pieredzi šajā jomā. Rīcībai būtu jāietver brīvprātīgi pasākumi, piemēram, Starptautiskās Jūrniecības organizācijas Pamatnostādņēs par kuģu bioloģiskās apaugšanas kontroli un pārvaldību ierosinātie pasākumi, un obligāti pasākumi. Rīcībai būtu jābalstās uz Savienībā un dalībvalstīs iegūto pieredzi dažu izplatības ceļu pārvaldībā, tostarp uz pasākumiem, ko nosaka Starptautiskā Konvencija par kuģu balasta ūdeņu un nosēdumu kontroli un apsaimniekošanu, kas pieņemta 2004. gadā. Tāpēc Komisijai būtu jāveic visi piemērotie pasākumi, lai mudinātu dalībvalstis ratificēt minēto konvenciju.
- (22) Lai izstrādātu piemērotu zināšanu bāzi invazīvo svešzemju sugu radīto problēmu risināšanai, ir svarīgi, ka dalībvalstis veic šo sugu izpēti, monitoringu un uzraudzību. Tā kā uzraudzības sistēmas nodrošina vispiemērotākos līdzekļus jaunu invazīvu svešzemju sugu agrīnai atklāšanai un jau naturalizējušos sugu izplatības noteikšanai, minētajās sistēmās būtu jāietver gan mērķtiecīgi, gan vispārēji apsekojumi un jāiesaista dažādas nozares un ieinteresētās personas, tostarp reģionālās un vietējās kopienas. Uzraudzības sistēmām būtu jāpievērš pastāvīga uzmanība ikvienai jaunai invazīvai svešzemju sugai jebkur Savienībā un jācenšas radīt reālu un pilnīgu priekšstatu Savienības līmenī. Lai nodrošinātu efektivitāti un izmaksu lietderību, būtu jāpiemēro ar Savienības tiesību aktiem jau izveidotās muitas kontroles, uzraudzības un monitoringa sistēmas, jo īpaši tās, kas minētas Direktīvās 92/43/EEK, 2000/60/EK, 2008/56/EK un 2009/147/EK.
- (23) Lai novērstu invazīvu svešzemju sugu apzinātu introdukciju, būtu jāveic oficiālas dzīvnieku un augu kontroles. Dzīvnieku dzīvniekiem un augiem būtu jānonāk Savienībā tikai caur robežkontroles vienībām saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 882/2004⁽¹⁾ un Padomes Direktīvām 91/496/EEK⁽²⁾ un 97/78/EK⁽³⁾ vai caur ievēšanas punktiem saskaņā ar Direktīvu 2000/29/EK. Lai nodrošinātu efektivitātes uzlabojumu un izvairītos no paralēlu muitas kontroles sistēmu izveides, kompetentajām iestādēm pirmajā robežkontroles vienībā vai ievēšanas punktā būtu jāverificē, vai minētās sugas ir invazīvas svešzemju sugas, kas rada bažas Savienībai.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 882/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par oficiālo kontroli, ko veic, lai nodrošinātu atbilstības pārbaudi saistībā ar dzīvnieku barības un pārtikas aprites tiesību aktiem un dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības noteikumiem (OV L 165, 30.4.2004., 1. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Direktīva 91/496/EEK (1991. gada 15. jūlijs), ar ko nosaka principus attiecībā uz tādu dzīvnieku veterināro pārbaudu organizēšanu, kurus Kopienā ievēd no trešām valstīm, un ar ko groza Direktīvu 89/662/EEK, Direktīvu 90/425/EEK un Direktīvu 90/675/EEK (OV L 268, 24.9.1991., 56. lpp.).

⁽³⁾ Padomes Direktīva 97/78/EK (1997. gada 18. decembris), ar ko nosaka principus, kuri reglamentē veterināro pārbaudu organizēšanu attiecībā uz produktiem, ko ievēd Kopienā no trešām valstīm (OV L 24, 30.1.1998., 9. lpp.).

- (24) Pēc invazīvas svešzemju sugas introdukcijas izšķiroši svarīga ir tās agrīna atklāšana un steidzami izskaušanas pasākumi, lai novērstu tās naturalizēšanos un izplatīšanos. Visefektīvākā un izmaksu ziņā lietderīgākā reaģēšana bieži ir pēc iespējas drīzāka populācijas izskaušana, kamēr īpatņu skaits vēl ir neliels. Gadījumā, ja izskaušana nav praktiski iespējama vai izskaušanas izmaksas ilgtermiņā pārsniedz vides, sociālos un ekonomiskos ieguvumus, būtu jāveic ierobežošanas un kontroles pasākumi. Pārvaldības pasākumiem vajadzētu būt samērā ar ietekmi uz vidi, un tajos būtu pienācīgi jāņem vērā attiecīgās dalībvalsts biogeogrāfiskie un klimata apstākļi.
- (25) Pārvaldības pasākumos būtu jāizvairās no kaitīgas ietekmes uz vidi un cilvēku veselību. Dažu invazīvo svešzemju dzīvnieku sugu izskaušana un pārvaldīšana dažos gadījumos ir nepieciešama, tomēr tā var radīt sāpes, mokas, bailes vai cita veida ciešanas dzīvniekiem, pat tad, ja izmanto vislabākos pieejamos tehniskos līdzekļus. Minētā iemesla dēļ dalībvalstīm un ikvienam, kas iesaistīts invazīvu svešzemju sugu izskaušanā, kontrolē vai ierobežošanā, būtu jāveic nepieciešamie pasākumi, lai procesa laikā nenodarītu dzīvniekiem sāpes, mokas un ciešanas, no kurām var izvairīties, pēc iespējas ņemot vērā paraugprakses šajā jomā, piemēram, Pasaules Dzīvnieku veselības organizācijas izstrādātos pamatprincipus par dzīvnieku labturību. Būtu jāapsver iespējas izmantot nenāvējošas metodes, un jebkurš pasākums būtu jāīsteno tā, lai līdz minimumam samazinātu ietekmi uz nemērķa sugām.
- (26) Invazīvās svešzemju sugas parasti rada kaitējumu ekosistēmām un samazina minēto ekosistēmu izturētspēju. Tāpēc būtu jāveic samērīgi atjaunošanas pasākumi, lai nostiprinātu ekosistēmu izturētspēju pret invāzijām, izlabotu radīto kaitējumu un uzlabotu sugu un to dzīvotņu aizsardzības statusu saskaņā ar Direktīvu 92/43/EEK un Direktīvu 2009/147/EK, iekšējo virszemes ūdeņu, pārejas ūdeņu, piekrastes ūdeņu un gruntsūdeņu ekoloģisko statusu saskaņā ar Direktīvu 2000/60/EK un jūras ūdeņu vides statusu saskaņā ar Direktīvu 2008/56/EK. Šādu atjaunošanas pasākumu izmaksas būtu jāatgūst saskaņā ar principu "piesārņotājs maksā".
- (27) Būtu jāsekmē pārrobežu sadarbība, jo īpaši ar kaimiņvalstīm, un koordinācija starp dalībvalstīm, jo īpaši vienā un tajā pašā Savienības biogeogrāfiskajā reģionā, lai veicinātu šīs regulas efektīvu piemērošanu.
- (28) Invazīvu svešzemju sugu apkarošanas sistēmas pamatā vajadzētu būt centralizētai informācijas sistēmai, kurā sakopota esošā informācija par svešzemju sugām Savienībā un kurā iespējams piekļūt informācijai par sugu klātbūtni, izplatību, ekoloģiju, invāzijas vēsturi un visai citai informācijai, kas nepieciešama politikas pamatošanai un pārvaldības lēmumu pieņemšanai, kā arī iespējams apmainīties ar paraugpraksi.
- (29) Ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/35/EK⁽¹⁾ ir izveidots regulējums attiecībā uz sabiedrisko apspriešanu, pieņemot ar vidi saistītus lēmumus. Definējot rīcību attiecībā uz invazīvām svešzemju sugām, ar patiesu sabiedrības līdzdalību būtu jādod iespēja sabiedrībai paust un lēmumu pieņēmējam ņemt vērā viedokļus un bažas, kas var būt būtiski šo lēmumu pieņemšanai. Tam būtu jāpalielina lēmumu pieņemšanas procesa atbildīgums un pārredzamība un jādod ieguldījums sabiedrības informētībā par vides jautājumiem, un jāvairo atbalsts pieņemtajiem lēmumiem.
- (30) Lai nodrošinātu piemērotu zināšanu bāzi invazīvo svešzemju sugu radīto problēmu risināšanai, svarīga ir zinātnes aprindu līdzdalība. Būtu jāizveido specializēts zinātnisks forums, lai tas sniegtu konsultācijas par zinātniskajiem aspektiem, kas saistīti ar šīs regulas piemērošanu, jo īpaši attiecībā uz Savienības saraksta izveidi un atjaunināšanu, riska novērtēšanu, ārkārtas pasākumiem un ātras izskaušanas pasākumiem.
- (31) Lai nodrošinātu vienotus nosacījumus šīs regulas īstenošanai, Komisijai būtu jāpiešķir īstenošanas pilnvaras attiecībā uz to, lai pieņemtu un atjauninātu Savienības sarakstu un formātu dokumentiem, kas kalpo par pierādījumu atļaujām, pieņemtu Savienības līmeņa ārkārtas pasākumus, prasības attiecīgajās dalībvalstīs piemērot konkrētus noteikumus pastiprinātas reģionālas sadarbības gadījumā, noraidītu dalībvalstu lēmumus nepiemērot izskaušanas pasākumus un pieņemtu tehniskos formātus ziņojumu sniegšanai Komisijai. Minētās pilnvaras būtu jāizmanto saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 182/2011⁽²⁾.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/35/EK (2003. gada 26. maijs), ar ko paredz sabiedrības līdzdalību dažu ar vidi saistītu plānu un programmu izstrādē un ar ko attiecībā uz sabiedrības līdzdalību un iespēju griezties tiesās groza Padomes Direktīvas 85/337/EEK un 96/61/EK (OV L 156, 25.6.2003., 17. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

- (32) Lai varētu ņemt vērā jaunākos zinātnes atklājumus vides jomā, Komisijai būtu jādeleģē pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar LESD 290. pantu attiecībā uz to, kā var secināt, ka invazīvās svešzemju sugas spēj izveidot dzīvotspējīgas populācijas un izplatīties, un lai noteiktu riska novērtējumu izstrādes kopējos elementus. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī. Komisijai, sagatavojot un izstrādājot deleģētos aktus, būtu jānodrošina vienlaicīga, savlaicīga un atbilstīga attiecīgo dokumentu nosūtīšana Eiropas Parlamentam un Padomei.
- (33) Lai nodrošinātu atbilstību šai regulai, ir svarīgi, lai dalībvalstis par pārkāpumiem piemērotu iedarbīgas, samērīgas un atturošas sankcijas, ņemot vērā pārkāpuma raksturu un smagumu, izmaksu atgūšanas principu un principu "piesārņotājs maksā".
- (34) Ar pasākumiem, kas pieņemti saskaņā ar šo regulu, dalībvalstis var uzlikt pienākumus svešzemju sugu turētājiem vai lietotājiem, kā arī attiecīgā zemes gabala īpašniekiem un nomniekiem.
- (35) Lai dotu iespēju nekomerciāliem īpašniekiem līdz dzīvnieka dabīgās dzīves beigām paturēt savus lolojumdzīvniekus, kas pieder pie sugām, kuras iekļautas Savienības sarakstā, ir jāparedz pārejas pasākumi ar nosacījumu, ka tiek veikts viss iespējamais, lai nepieļautu šo dzīvnieku vairošanos vai izbēgšanu.
- (36) Lai tiesiski pašāvēģi komerciālie operatori, piemēram, tie, kuri saņēmuši atļauju saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 708/2007, varētu pēc šīs regulas spēkā stāšanās iztukšot savus invazīvo svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, krājumus, ir pamatoti dot tiem divus gadus laika attiecīgo īpatņu nokaušanai, humānai izbrāķēšanai, pārdošanai vai attiecīgos gadījumos nodošanai pētniecības vai *ex situ* saglabāšanas iestādēm.
- (37) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķus, proti, novērst, līdz minimumam samazināt un mīkstināt invazīvo svešzemju sugu introdukcijas un izplatīšanās Savienībā kaitīgo ietekmi uz bioloģisko daudzveidību, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet minēto pasākumu mēroga un ietekmes dēļ tos labāk var sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu ar šo regulu paredz tikai tādus pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (38) Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai attiecībā uz invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas Savienībai, saglabāt vai pieņemt noteikumus, kas ir stingrāki nekā šajā regulā paredzētie noteikumi, un piemērot tādus noteikumus, kādi šajā regulā ir paredzēti attiecībā uz invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas Savienībai, invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas dalībvalstīm. Jebkuriem šādiem pasākumiem būtu jāatbilst LESD, un par tiem saskaņā ar Savienības tiesību aktiem būtu jāpaziņo Komisijai,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO REGULU.

I NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

1. pants

Priekšmets

Šajā regulā izklāstīti noteikumi par to, kā novērst, līdz minimumam samazināt un mīkstināt apzinātas un neapzinātas invazīvu svešzemju sugu introdukcijas un izplatīšanās Savienībā radīto kaitīgo ietekmi uz bioloģisko daudzveidību.

2. pants

Darbības joma

1. Šī regula attiecas uz visām invazīvajām svešzemju sugām.
2. Šī regula neattiecas uz:
 - a) sugām, kas maina savu dabisko areālu bez cilvēka iejaukšanās, reaģējot uz mainīgiem ekoloģiskajiem apstākļiem un klimata pārmaiņām;
 - b) ģenētiski modificētiem organismiem, kas definēti Direktīvas 2001/18/EK 2. panta 2. punktā;

- c) patogēniem, kas izraisa dzīvnieku slimības; piemērojot šo regulu, dzīvnieku slimība ir stāvoklis, kad dzīvniekiem ir infekcijas un invāzijas, ko ir izraisījis viens vai vairāki patogēni, kuri ir pārnēsājami uz dzīvniekiem vai cilvēkiem;
- d) kaitīgajiem organismiem, kas uzskaitīti Direktīvas 2000/29/EK I vai II pielikumā, un kaitīgajiem organismiem, attiecībā uz kuriem ir pieņemti pasākumi saskaņā ar minētās direktīvas 16. panta 3. punktu;
- e) sugām, kas uzskaitītas Regulas (EK) Nr. 708/2007 IV pielikumā, ja tās izmanto akvakultūrā;
- f) mikroorganismiem, kas ražoti vai importēti izmantošanai augu aizsardzības produktos, kuriem jau piešķirta atļauja vai kuru novērtēšana vēl turpinās saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1107/2009; vai
- g) mikroorganismiem, kas ražoti vai importēti izmantošanai biocīdos produktos, kuriem jau piešķirta atļauja vai kuru novērtēšana vēl turpinās saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 528/2012.

3. pants

Definīcijas

Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

- 1) “svešzemju suga” ir jebkuri dzīvi dzīvnieku, augu, sēņu vai mikroorganismu sugas, pasugas vai zemāka taksona īpatņi, kas introducēti ārpus to dabiskās izplatības teritorijas; tā ietver jebkuru šādu organismu daļu, dzimumšūnas, sēklas, olas vai dzinumus, kā arī jebkurus hibrīdus, varietātes vai šķirnes, kas varētu izdzīvot un vēlāk vairoties;
- 2) “invazīva svešzemju suga” ir svešzemju suga, par kuru ir konstatēts, ka tās introdukcija vai izplatīšanās apdraud vai kaitīgi ietekmē bioloģisko daudzveidību un attiecīgos ekosistēmu pakalpojumus;
- 3) “invazīva svešzemju suga, kas rada bažas Savienībai” ir invazīva svešzemju suga, kuras kaitīgā ietekme, ievērojot 4. panta 3. punktu, tiek uzskatīta par tādu, kuras novēršanai vajadzīga saskaņota rīcība Savienības līmenī;
- 4) “invazīva svešzemju suga, kas rada bažas dalībvalstij” ir invazīva svešzemju suga (izņemot invazīvās svešzemju sugas, kas rada bažas Savienībai), attiecībā uz kuru dalībvalsts, balstoties uz zinātniskiem pierādījumiem, uzskata, ka tās atbrīvošanas un izplatīšanās kaitīgā ietekme, pat ja tā nav pilnībā skaidra, ir būtiska minētās valsts teritorijā vai tās daļā un prasa rīcību attiecīgās dalībvalsts līmenī;
- 5) “bioloģiskā daudzveidība” ir dzīvo organismu dažādība visās vidēs, to skaitā sauszemes, jūras un citās ūdens ekosistēmās un ekoloģiskajos kompleksos, kuru sastāvdaļas tie ir; tā ietver daudzveidību sugas ietvaros, sugu daudzveidību un ekosistēmu daudzveidību;
- 6) “ekosistēmu pakalpojumi” ir tiešs vai netiešs ekosistēmu devums cilvēka labklājībai;
- 7) “introdukcija” ir sugas migrācija ārpus tās dabiskās izplatības teritorijas cilvēku iejaukšanās rezultātā;
- 8) “pētniecība” ir aprakstošs vai eksperimentāls darbs, ko veic saskaņā ar regulētiem nosacījumiem, lai iegūtu jaunu zinātnisko informāciju vai izstrādātu jaunus produktus, to skaitā invazīvu svešzemju sugu ģenētisko īpašību – izņemot tās īpašības, kas padara sugu par invazīvu, – sākotnēja identifikācija, raksturošana un izdalīšana tikai tiktāl, cik tas ir būtiski, lai veicinātu šo īpašību pavairošanu neinvazīvās sugās;
- 9) “turēšana ierobežotos apstākļos” ir organisma turēšana slēgtās telpās, no kurām izbēgšana vai izplatīšanās nav iespējama;
- 10) “*ex situ* saglabāšana” ir bioloģiskās daudzveidības elementu saglabāšana ārpus to dabiskās dzīvotnes;
- 11) “izplatības ceļi” ir invazīvu svešzemju sugu introdukcijas un izplatīšanās ceļi un mehānismi;
- 12) “agrīna noteikšana” ir invazīvas svešzemju sugas īpatņa vai īpatņu klātbūtnes apstiprināšana vidē, pirms suga ir plaši izplatījusies;
- 13) “izskaušana” ir invazīvas svešzemju sugas populācijas pilnīga un pastāvīga iznīcināšana ar nāvējošiem vai nenāvējošiem līdzekļiem;

- 14) "populācijas kontrole" ir jebkuras nāvējošas vai nenāvējošas darbības, ko piemēro invazīvas svešzemju sugas populācijai, vienlaikus līdz minimumam samazinot ietekmi uz nemērķa sugām un to dzīvotnēm, ar mērķi pēc iespējas samazināt indivīdu skaitu tā, lai, nespējot sugu izskaust, līdz minimumam samazinātu tās invazīvo spēju un kaitīgo ietekmi uz bioloģisko daudzveidību, attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem, cilvēku veselību vai ekonomiku;
- 15) "ierobežošana" ir jebkurš pasākums, kura mērķis ir radīt barjeras, kas līdz minimumam samazina invazīvas svešzemju sugas populācijas izkliedēšanas un izplatīšanās risku ārpus skartās teritorijas;
- 16) "plaši izplatīta" ir invazīva svešzemju suga, kuras populācija ir pārdzīvojusi naturalizācijas posmu, kurā tā kļūst par pašpietiekamu populāciju, un ir izplatījusies, ieņemot lielu daļu no iespējamā areāla, kurā tā spēj izdzīvot un vairoties;
- 17) "pārvaldība" ir nāvējoša vai nenāvējoša rīcība, kuras mērķis ir invazīvas svešzemju sugas populācijas izskausana, kontrole vai ierobežošana, vienlaikus līdz minimumam samazinot ietekmi uz nemērķa sugām un to dzīvotnēm.

4. pants

Invazīvo svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, saraksts

1. Komisija, izmantojot īstenošanas aktus un pamatojoties uz šā panta 3. punktā noteiktajiem kritērijiem, pieņem sarakstu ar invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas Savienībai ("Savienības saraksts"). Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 27. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru. Īstenošanas aktu projektus līdz 2016. gada 2. janvārim iesniedz komitejai, kas minēta 27. panta 1. punktā.
2. Komisija vismaz reizi sešos gados veic vispusīgu Savienības saraksta pārskatīšanu un vajadzības gadījumā starplaikā to atjaunina saskaņā ar 1. punktā minēto procedūru, papildinot ar:
 - a) jaunām invazīvām svešzemju sugām;
 - b) vai svītrojot sarakstā iekļautās sugas, ja tās vairs neatbilst vienam vai vairākiem no 3. punktā noteiktajiem kritērijiem.
3. Invazīvas svešzemju sugas iekļauj Savienības sarakstā tikai tad, ja tās atbilst visiem šādiem kritērijiem:
 - a) pamatojoties uz pieejamiem zinātniskiem pierādījumiem, ir konstatēts, ka tās ir svešas Savienības teritorijā, izņemot tālākos reģionus;
 - b) pamatojoties uz pieejamiem zinātniskiem pierādījumiem, ir konstatēts, ka esošajos apstākļos vai sakarā ar klimata pārmaiņām paredzamajos apstākļos tās spēj izveidot dzīvotspējīgu populāciju un izplatīties vidē vienā bioģeogrāfiskajā reģionā, kas kopīgs vairāk nekā divām dalībvalstīm, vai vienā jūras apakšreģionā, izņemot šo dalībvalstu tālākos reģionus;
 - c) pamatojoties uz pieejamiem zinātniskiem pierādījumiem, ir domājams, ka tām ir nozīmīga kaitīga ietekme uz bioloģisko daudzveidību vai attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem un var būt arī kaitīga ietekme uz cilvēku veselību vai ekonomiku;
 - d) riska novērtējumā, kas veikts, ievērojot 5. panta 1. punktu, ir pierādīts, ka, lai novērstu to introdukciju, naturalizāciju vai izplatīšanos, ir vajadzīga saskaņota rīcība Savienības līmenī;
 - e) ir domājams, ka iekļaušana Savienības sarakstā reāli novērsīs, līdz minimumam samazinās vai mīkstinās to kaitīgo ietekmi.
4. Dalībvalstis var iesniegt Komisijai pieprasījumus par invazīvu svešzemju sugu iekļaušanu Savienības sarakstā. Minētajos pieprasījumos tiek iekļauts viss turpmāk norādītais:
 - a) sugas nosaukums;
 - b) riska novērtējums, kas veikts saskaņā ar 5. panta 1. punktu;
 - c) pierādījumi, ka ir izpildīti šā panta 3. punktā paredzētie kritēriji.

5. Savienības sarakstā attiecīgā gadījumā atsaucas uz precēm, ar kurām invazīvas svešzemju sugas parasti tiek saistītas, un to kombinētās nomenklatūras kodiem, kas paredzēti Padomes Regulā (EEK) Nr. 2658/87 ⁽¹⁾, norādot preču kategorijas, kam piemēro oficiālās kontroles, ievērojot šīs regulas 15. pantu.

6. Pieņemot vai atjauninot Savienības sarakstu, Komisija piemēro 3. punktā izklāstītos kritērijus, pienācīgi ņemot vērā dalībvalstīm radītās īstenošanas izmaksas, bezdarbības radītās izmaksas, izmaksu lietderību un sociālos un ekonomiskos aspektus. Prioritārā kārtā Savienības sarakstā iekļauj tās invazīvas svešzemju sugas:

- a) kuras vēl nav sastopamas Savienībā vai kuru invāzija ir agrīnā stadijā un kuras, ļoti iespējams, varētu radīt nozīmīgu kaitīgu ietekmi;
- b) kuras jau ir naturalizējušās Savienībā un kurām ir visnozīmīgākā kaitīgā ietekme.

7. Ierosinot Savienības sarakstu ar invazīvām svešzemju sugām, Komisija arī pamato, ka šīs regulas mērķus var labāk sasniegt ar Savienības līmeņa pasākumiem.

5. pants

Riska novērtēšana

1. Piemērojot 4. pantu, tiek veikts riska novērtējums par sastopamajām un iespējamām invazīvajām svešzemju sugām, ņemot vērā šādus elementus:

- a) sugas apraksts, norādot tās taksonomisko identitāti, vēsturi un tās dabisko un iespējamo areālu;
- b) sugas reprodukcijas un izplatības modeļu un dinamikas apraksts, to skaitā novērtējums, vai pastāv tādi vides apstākļi, kas nepieciešami tās reprodukcijai un izplatībai;
- c) sugu iespējamo apzinātas un neapzinātas introdukcijas un izplatīšanās ceļu apraksts, to skaitā attiecīgā gadījumā preces, ar kurām suga parasti tiek saistīta;
- d) rūpīgs introdukcijas, naturalizēšanās un izplatīšanās riska novērtējums attiecīgajos biogeogrāfiskos reģionos esošajos apstākļos un sakarā ar klimata pārmaiņām paredzamos apstākļos;
- e) sugas pašreizējās izplatības apraksts, to skaitā tas, vai minētā suga jau atrodas Savienībā vai tās kaimiņvalstīs, un prognoze par tās iespējamo turpmāko izplatīšanos;
- f) apraksts par kaitīgo ietekmi uz bioloģisko daudzveidību un attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem, to skaitā uz vietējām sugām, aizsargātām teritorijām, apdraudētām dzīvotnēm, kā arī uz cilvēku veselību, drošību un ekonomiku, ietverot iespējamās turpmākās ietekmes novērtējumu, kurā ņemti vērā pieejamie zinātniskie dati;
- g) iespējamo kaitējuma radīto izmaksu novērtējums;
- h) apraksts par sugas zināmajiem izmantošanas veidiem un šīs izmantošanas radītajiem sociālajiem un ekonomiskajiem ieguvumiem.

2. Ierosinot iekļaut sugu sarakstā ar invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas Savienībai, Komisija veic 1. punktā minēto riska novērtējumu.

Ikreiz, kad dalībvalsts iesniedz lūgumu iekļaut sugu Savienības sarakstā, tā ir atbildīga par riska novērtējuma veikšanu, kas minēts 1. punktā. Vajadzības gadījumā Komisija var palīdzēt dalībvalstīm izstrādāt šādus riska novērtējumus, ciktāl tas attiecas uz šo novērtējumu Eiropas līmeņa aspektiem.

3. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 29. pantu, lai papildus precizētu, kādi pierādījumu veidi ir pieņemami, piemērojot 4. panta 3. punkta b) apakšpunktu, un sniedz detalizētu aprakstu par šā panta 1. punkta a) līdz h) apakšpunkta piemērošanu. Detalizētajā aprakstā norāda metodoloģiju, kas jāizmanto riska novērtējumos, ņemot vērā attiecīgos valsts un starptautiskos standartus un nepieciešamību par prioritāti noteikt rīcību pret invazīvām svešzemju sugām, kas saistītas ar būtisku kaitīgu ietekmi uz bioloģisko daudzveidību vai attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem, kā arī uz cilvēku veselību vai ekonomiku, uzskatot šādu kaitīgu ietekmi par pastiprinošu faktoru, vai kas var izraisīt šādu ietekmi. Ir īpaši būtiski, lai Komisija ievērotu savu parasto praksi un pirms minēto deleģēto aktu pieņemšanas rīkotu apspriešanās ar ekspertiem, tostarp dalībvalstu ekspertiem.

⁽¹⁾ Padomes Regula (EEK) Nr. 2658/87 (1987. gada 23. jūlijs) par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu (OV L 256, 7.9.1987., 1. lpp.).

6. pants

Noteikumi tālākajiem reģioniem

1. Invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas Savienībai, tālākajos reģionos nepiemēro 7. pantu vai 13. līdz 20. pantu.
2. Līdz 2017. gada 2. janvārim katra dalībvalsts, kurai ir tālāki reģioni, apspriežoties ar minētajiem reģioniem, pieņem to invazīvo svešzemju sugu sarakstu, kuras rada bažas katram no minētajiem reģioniem.
3. Attiecībā uz invazīvām svešzemju sugām, kas iekļautas šā panta 2. punktā minētajos sarakstos, dalībvalstis attiecīgajos tālākajos reģionos attiecīgā gadījumā var piemērot tādus pasākumus, kādi ir paredzēti 7. līdz 9., 13. līdz 17., 19. un 20. pantā. Minētie pasākumi atbilst LESD, un par tiem saskaņā ar Savienības tiesību aktiem paziņo Komisijai.
4. Dalībvalstis nekavējoties paziņo Komisijai un informē pārējās dalībvalstis par 2. punktā minētajiem sarakstiem un visiem minēto sarakstu atjauninājumiem.

II NODAĻA

PROFILAKSE

7. pants

Ierobežojumi

1. Invazīvas svešzemju sugas, kas rada bažas Savienībai, apzināti:
 - a) neieved Savienības teritorijā, tostarp neved tranzītā muitas uzraudzībā;
 - b) netur, tostarp ierobežotos apstākļos;
 - c) neaudzē, tostarp ierobežotos apstākļos;
 - d) netransportē uz Savienību, no tās vai tajā, izņemot sugas transportēšanu uz objektu saistībā ar izskaušanu;
 - e) nelaiž tirgū;
 - f) nelieto vai neapmaina;
 - g) nepieļauj to vairošanos, neaudzēt vai nekultivēt, tostarp ierobežotos apstākļos; vai
 - h) neizplata vidē.
2. Dalībvalstis veic visus nepieciešamos pasākumus, lai novērstu invazīvu svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, neapzinātu introdukciju vai izplatīšanos, tostarp attiecīgos gadījumos – rupjas nolaidības dēļ.

8. pants

Dalībvalstu izdotas atļaujas

1. Atkāpjoties no 7. panta 1. punkta a), b), c), d), f) un g) apakšpunktā noteiktajiem ierobežojumiem un ievērojot šā panta 2. punktu, dalībvalstis izveido atļauju sistēmu, kas ļauj iestādēm veikt pētniecību vai *ex situ* saglabāšanu attiecībā uz invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas Savienībai. Ja nolūkā veicināt cilvēku veselību nav iespējams izvairīties no tādu produktu izmantošanas, kuri iegūti no invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas Savienībai, dalībvalstis var savā atļauju sistēmā iekļaut arī ražošanu zinātnes vajadzībām un turpmāku izmantošanu medicīnā.
2. Dalībvalstis pilnvaro savas kompetentās iestādes izdot 1. punktā minētās atļaujas darbībām, kas tiek veiktas ierobežotos turēšanas apstākļos un atbilst visiem šiem nosacījumiem:
 - a) invazīvā svešzemju suga, kas rada bažas Savienībai, tiek turēta un apstrādāta ierobežotos turēšanas apstākļos saskaņā ar 3. punktu;
 - b) darbības veic attiecīgi kvalificēts personāls, kā noteikušas kompetentās iestādes;
 - c) pārvadāšana uz ierobežotiem turēšanas apstākļiem un no tiem tiek veikta apstākļos, kas izslēdz invazīvās svešzemju sugas izbēgšanu, kā paredzēts dalībvalsts izdotajā atļaujā;

- d) ja invazīvās svešzemju sugas, kas rada bažas Savienībai, ir dzīvnieki, tie attiecīgos gadījumos ir marķēti vai citādi reāli identificēti, izmantojot tādas metodes, kuras nerada sāpes, mokas vai ciešanas, no kurām var izvairīties;
- e) izbēgšanas, izplatīšanās vai pārvietošanas risks tiek efektīvi pārvaldīts, ņemot vērā sugu identitāti, bioloģiju un izklīdes līdzekļus, paredzētās darbības un ierobežotos turēšanas apstākļus, mijiedarbību ar vidi un citus attiecīgus faktoros;
- f) pieteikuma iesniedzējs izveido nepārtrauktas uzraudzības sistēmu un sagatavo negadījumu novēršanas plānu, to skaitā izskaušanas plānu, rīcībai iespējamās izbēgšanas vai izplatīšanās gadījumā. Negadījumu novēršanas plānu apstiprina kompetentā iestāde. Ja ir notikusi izbēgšana vai izplatīšanās, nekavējoties īsteno negadījumu novēršanas plānu un dalībvalsts izdoto atļauju var uz laiku vai pavisam anulēt.

Atļauja, kas minēta 1. punktā, attiecas tikai uz tādu invazīvu svešzemju sugu un īpatņu skaitu, kas nepārsniedz ierobežoto turēšanas apstākļu kapacitāti. Tajā paredz ierobežojumus, kas nepieciešami, lai mazinātu attiecīgās sugas izbēgšanas vai izplatīšanās risku. Dalībvalsts izdotā atļauja paliek kopā ar attiecīgo invazīvo svešzemju sugu visu laiku, kamēr minētā suga tiek turēta, ievesta vai pārvadāta Savienībā.

3. Īpatņus uzskata par turētiem ierobežotos apstākļos, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) īpatņi ir fiziski izolēti un nevar izbēgt vai izplatīties ārpus objektiem, kuros tiek turēti, vai tos nevar pārvietot personas, kurām nav atļaujas to darīt;
- b) uzkopšanas, atkritumu apsaimniekošanas un uzturēšanas protokoli nodrošina, ka neviens īpatnis vai organisma daļa, kas spēj vairoties, nevar izbēgt, izplatīties vai to nevar pārvietot personas, kurām nav atļaujas to darīt;
- c) īpatņu pārvietošana no turēšanas objektiem, atbrīvošanās no tiem, to iznīcināšana vai humāna brāķēšana tiek veikta tā, lai izslēgtu izplatīšanos vai pavairošanos ārpus šiem objektiem.

4. Pieprasot dalībvalsts izdotu atļauju, pieprasītājs iesniedz visus nepieciešamos pierādījumus, kas ļauj kompetentajai iestādei novērtēt, vai 2. un 3. punktā paredzētie nosacījumi ir izpildīti.

5. Dalībvalstis pilnvaro savas kompetentās iestādes jebkurā brīdī uz laiku vai pavisam anulēt dalībvalsts izdotu atļauju, ja notiek neparedzēti notikumi ar kaitīgu ietekmi uz bioloģisko daudzveidību vai attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem. Jebkuru dalībvalsts izdotas atļaujas anulēšanu zinātniski pamato, un, ja zinātniskā informācija ir nepietiekama, to pamato, atsaucoties uz piesardzības principu un pienācīgi ņemot vērā valsts administratīvos noteikumus.

6. Komisija, izmantojot īstenošanas aktus, pieņem formātu dokumentam, kas kalpo par pierādījumu dalībvalsts kompetento iestāžu izdotai atļaujai. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 27. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru. Dalībvalstis minēto formātu izmanto dokumentam, ko pievieno atļaujai.

7. Attiecībā uz visām atļaujām, kas izdotas saskaņā ar šā panta 1. punktu, dalībvalstis nekavējoties dara publiski pieejamu internetā vismaz šādu informāciju:

- a) invazīvās svešzemju sugas, kas rada bažas Savienībai un kam izdota atļauja, zinātniskais nosaukums un nosaukums;
- b) attiecīgo īpatņu skaits vai apjoms;
- c) mērķis, kādam atļauja izdota;
- d) kombinētās nomenklatūras kodi, kā paredzēts Regulā (EEK) Nr. 2658/87.

8. Dalībvalstis nodrošina, ka to kompetentās iestādes veic pārbaudes, lai nodrošinātu, ka iestādes atbilst nosacījumiem, kas paredzēti minētajās izdotajās atļaujās.

9. pants

Komisijas izdotas atļaujas

1. Izņēmuma gadījumos neatliekamu sabiedrības interešu labā, tostarp sociāla vai ekonomiska rakstura interešu labā, ja ir saņemta Komisijas atļauja, saskaņā ar šajā pantā paredzēto procedūru un ievērojot 8. panta 2. un 3. punktā paredzētos nosacījumus, dalībvalstis var izsniegt iestādēm atļaujas veikt darbības, kas nav 8. panta 1. punktā paredzētās darbības.

2. Komisija izveido un uztur elektronisku atļauju piešķiršanas sistēmu un 60 dienās no atļaujas pieteikuma saņemšanas pieņem lēmumu par to.

3. Komisijas izdotas atļaujas pieteikumus dalībvalstis iesniedz, izmantojot 2. punktā minēto sistēmu.

4. Komisijas izdotas atļaujas pieteikumā iekļauj šādas ziņas:
 - a) sīkas ziņas par iestādi vai iestāžu grupām, tostarp nosaukums un adrese;
 - b) invazīvās svešzemju sugas, kas rada bažas Savienībai un kam tiek prasīta atļauja, zinātniskais nosaukums un nosaukums;
 - c) kombinētās nomenklatūras kodi, kā paredzēts Regulā (EEK) Nr. 2658/87;
 - d) attiecīgo īpatņu skaits vai apjoms;
 - e) pieprasītās atļaujas iemesli;
 - f) detalizēts apraksts par paredzētajiem pasākumiem, ar kuriem tiks nodrošināts, ka nav iespējama izbēgšana vai izplatīšanās no objekta ar ierobežotiem turēšanas apstākļiem, kurā invazīvo svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, paredzēts turēt un apstrādāt, kā arī par pasākumiem, ar kuriem tiks nodrošināts, ka sugas transportēšana, kas varētu būt vajadzīga, tiks veikta apstākļos, kādos nav iespējama izbēgšana;
 - g) vērtējums par to, kāds ir risks, ka invazīvā svešzemju suga, kas rada bažas Savienībai un kam tiek prasīta atļauja, varētu izbēgt; tam pievienots ieviešamo riska mazināšanas pasākumu apraksts;
 - h) apraksts par plānoto uzraudzības sistēmu un sagatavoto negadījumu novēršanas plānu rīcībai iespējamās izbēgšanas vai izplatīšanās gadījumā, tostarp vajadzības gadījumā par izskaušanas plānu;
 - i) minētajām iestādēm piemērojamo attiecīgo valsts tiesību aktu apraksts.
5. Par Komisijas piešķirtajām atļaujām paziņo attiecīgās dalībvalsts kompetentajai iestādei. Atļaujā norāda konkrētu iestādi neatkarīgi no pieteikšanās procedūras, ko ievēro saskaņā ar 4. punkta a) apakšpunktu, un iekļauj 4. punktā minēto informāciju un atļaujas derīguma termiņu. Atļaujā iekļauj arī noteikumus par papildu vai aizvietošanas īpatņu piegādi iestādei, kas paredzēti izmantošanai darbībā, kam tiek prasīta atļauja.
6. Kad Komisija ir izdevusi atļauju, kompetentā iestāde var saskaņā ar 8. panta 4. līdz 8. punktu izdot šā panta 1. punktā minēto dalībvalsts izdoto atļauju. Atļaujā norāda visus noteikumus, kas paredzēti Komisijas izdotajā atļaujā.
7. Ja nav izpildīti šajā regulā paredzēti attiecīgi pienākumi, Komisija noraida atļaujas pieteikumu.
8. Komisija iespējami īsā laikā informē attiecīgo dalībvalsti par jebkuru atļaujas pieteikuma noraidīšanu, ievērojot 7. punktu, un norāda noraidīšanas iemeslu.

10. pants

Ārkārtas pasākumi

1. Ja dalībvalstij ir pierādījumi par tādas invazīvas svešzemju sugas klātbūtni vai nenovēršamu introdukcijas risku tās teritorijā, kura nav iekļauta Savienības sarakstā, bet par kuru kompetentās iestādes, pamatojoties uz provizoriskiem zinātniskiem pierādījumiem, ir konstatējušas, ka tā, iespējams, atbilst 4. panta 3. punktā noteiktajiem kritērijiem, dalībvalsts var nekavējoties veikt ārkārtas pasākumus, nosakot jebkuru no 7. panta 1. punktā paredzētajiem ierobežojumiem.
2. Dalībvalsts, kas savas valsts teritorijā ievieš ārkārtas pasākumus, kuri ietver 7. panta 1. punkta a), d) vai e) apakšpunkta piemērošanu, nekavējoties paziņo Komisijai un visām pārējām dalībvalstīm par veiktajiem pasākumiem un pierādījumiem, kas pamato šos pasākumus.
3. Attiecīgā dalībvalsts, ņemot vērā pieejamo tehnisko un zinātnisko informāciju, nekavējoties un jebkurā gadījumā 24 mēnešu laikā no dienas, kad pieņemts lēmums ieviest ārkārtas pasākumus, veic riska novērtējumu, ievērojot 5. pantu, attiecībā uz ārkārtas pasākumiem pakļautajām invazīvajām svešzemju sugām, lai iekļautu minētās sugas Savienības sarakstā.
4. Ja Komisija saņem šā panta 2. punktā minēto paziņojumu vai ja tai ir citi pierādījumi par tādas invazīvas svešzemju sugas klātbūtni vai nenovēršamu introdukcijas risku Savienībā, kura nav iekļauta Savienības sarakstā, bet kura, iespējams, atbilst 4. panta 3. punktā noteiktajiem kritērijiem, tā, izmantojot īstenošanas aktus, balstīdamās uz provizoriskiem zinātniskiem pierādījumiem, izvērtē, vai ir domājams, ka šī suga atbilst minētajiem kritērijiem, un pieņem Savienības ārkārtas pasākumus, ar kuriem attiecībā uz šīs sugas radītajiem riskiem uz noteiktu laiku piemēro jebkurus no 7. panta 1. punktā minētajiem ierobežojumiem, ja tā secina, ka kritēriji, kas noteikti 4. panta 3. punktā, visdrīzāk tiks izpildīti. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 27. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

5. Ja Komisija pieņem 4. punktā minēto īstenošanas aktu, dalībvalstis attiecīgi atceļ vai groza jebkurus ārkārtas pasākumus, ko tās ir veikušas.
6. Ja Komisija invazīvo svešzemju sugu iekļauj Savienības sarakstā, dalībvalstis arī atceļ vai groza savus ārkārtas pasākumus.
7. Ja pēc riska novērtējuma, kas veikts, ievērojot šā panta 3. punktu, Komisija invazīvo svešzemju sugu neiekļauj Savienības sarakstā, dalībvalstis atceļ ārkārtas pasākumus, ko tās veic, ievērojot šā panta 1. punktu, un, ievērojot 12. panta 1. punktu, minēto sugu var iekļaut valsts sarakstā ar invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas dalībvalstij, kā arī apsvērt iespēju īstenot pastiprinātu reģionālu sadarbību saskaņā ar 11. pantu.

11. pants

Invazīvas svešzemju sugas, kas rada bažas reģioniem, un Savienībā vietējas sugas

1. Dalībvalstis savos saskaņā ar 12. pantu izveidotajos valstu sarakstos ar invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas dalībvalstij, var norādīt sugas – kas Savienībā ir vai nav vietējas –, attiecībā uz kurām ir vajadzīga pastiprināta reģionāla sadarbība.
2. Pēc iesaistīto dalībvalstu lūguma Komisija veic darbības, lai saskaņā ar 22. panta 1. punktu sekmētu sadarbību un koordināciju starp minētajām iesaistītajām dalībvalstīm. Vajadzības gadījumā, pamatojoties uz konkrētu invazīvu svešzemju sugu ietekmi uz bioloģisko daudzveidību un attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem, kā arī cilvēku veselību un ekonomiku, un ar noteikumu, ka tas ir rūpīgi attaisnots ar pastiprinātas reģionālas sadarbības pamatojuma vispusīgu analīzi, ko veikušas lūgumu iesniegušās dalībvalstis, Komisija, izmantojot īstenošanas aktus, iesaistītajām dalībvalstīm var uzlikt pienākumu savā teritorijā vai tās daļā pēc vajadzības *mutatis mutandis* piemērot 13., 14. un 16. pantu, 17. pantu neatkarīgi no 18. panta, kā arī 19. un 20. pantu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 27. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.
3. Invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas reģionam un ir kādas dalībvalsts vietējās sugas, attiecīgās dalībvalsts teritorijā nepiemēro 13., 14., 16., 17., 19., 20. un 24. panta noteikumus. Dalībvalstis, kurās minētās sugas ir vietējās sugas, sadarbojas ar attiecīgajām dalībvalstīm, lai saskaņā ar 13. pantu novērtētu izplatības ceļus, un, apspriežoties ar pārējām dalībvalstīm, saskaņā ar 22. panta 1. punktā minēto procedūru var pieņemt attiecīgus pasākumus, lai novērstu minēto sugu tālāku izplatīšanos.

12. pants

Invazīvas svešzemju sugas, kas rada bažas dalībvalstīm

1. Dalībvalstis var izveidot valsts sarakstu ar invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas dalībvalstij. Attiecībā uz minētajām invazīvajām svešzemju sugām dalībvalstis savā teritorijā pēc vajadzības var piemērot tādus pasākumus, kas paredzēti 7., 8., 13. līdz 17., 19. un 20. pantā. Minētie pasākumi atbilst LESD, un par tiem saskaņā ar Savienības tiesību aktiem paziņo Komisijai.
2. Dalībvalstis informē Komisiju un pārējās dalībvalstis par sugām, kuras tās uzskata par invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas dalībvalstij, un par pasākumiem, ko piemēro saskaņā ar 1. punktu.

13. pants

Rīcības plāni par invazīvu svešzemju sugu izplatības ceļiem

1. Dalībvalstis 18 mēnešos no dienas, kad pieņemts Savienības saraksts, veic visaptverošu analīzi par invazīvu svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, neapzinātas introdukcijas un izplatīšanās ceļiem vismaz savā teritorijā, kā arī savos jūras ūdeņos, kā definēts Direktīvas 2008/56/EK 3. panta 1. punktā, un nosaka tos izplatības ceļus, attiecībā uz kuriem vajadzīga prioritāra rīcība ("prioritāri izplatības ceļi") sakarā ar sugu, kas pa šiem izplatīšanās ceļiem ienāk Savienībā, daudzumu vai iespējamo kaitējumu.
2. Trīs gadu laikā no Savienības saraksta pieņemšanas katra dalībvalsts izstrādā un īsteno vienu rīcības plānu vai rīcības plānu kopumu saistībā ar prioritārajiem izplatības ceļiem, kurus tā ir noteikusi saskaņā ar 1. punktu. Rīcības plānos iekļauj rīcības grafiku un apraksta pasākumus, kas jāpieņem, un attiecīgā gadījumā brīvprātīgas darbības un paraugprakses kodeksus saistībā ar prioritārajiem izplatības ceļiem un lai novērstu invazīvu svešzemju sugu neapzinātu introdukciju Savienībā vai izplatīšanos tās teritorijā.
3. Dalībvalstis nodrošina koordināciju ar mērķi izstrādāt vienu rīcības plānu vai rīcības plānu kopumu, kas koordinēts attiecīgajā reģionālajā līmenī saskaņā ar 22. panta 1. punktu. Ja šādi reģionālie rīcības plāni nav izstrādāti, dalībvalstis izstrādā un īsteno rīcības plānus, kas attiecas uz valsts teritoriju, pēc iespējas veicot koordināciju attiecīgajā reģionālajā līmenī.

4. Rīcības plānos, kas minēti šā panta 2. punktā, jo īpaši iekļauj pasākumus, kas izstrādāti, pamatojoties uz izmaksu un ieguvumu analīzi, un kas paredzēti, lai:

- a) paaugstinātu informētību;
- b) līdz minimumam samazinātu preču, produktu, transportlīdzekļu un iekārtu piesārņojumu ar invazīvu svešzemju sugu īpatņiem, tostarp veicot pasākumus, kas vērsti pret invazīvu svešzemju sugu transportēšanu no trešām valstīm;
- c) nodrošinātu atbilstīgas pārbaudes pie Savienības robežām papildus oficiālajām kontrolēm, ko veic, ievērojot 15. pantu.

5. Rīcības plānus, kas izstrādāti saskaņā ar 2. punktu, nekavējoties nosūta Komisijai. Vismaz reizi sešos gados pēc pēdējās nosūtīšanas dalībvalstis pārskata savus rīcības plānus un nosūta tos Komisijai.

III NODAĻA

AGRĪNA ATKLĀŠANA UN ĀTRA IZSKAUŠANA

14. pants

Uzraudzības sistēma

1. Astoņpadsmit mēnešu laikā no Savienības saraksta pieņemšanas dalībvalstis ievieš sistēmu invazīvu svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, uzraudzībai vai arī šādu sistēmu iekļauj esošā sistēmā, ar kuru, veicot apsekojumus, monitoringu vai citas procedūras, tiek vākti un reģistrēti dati par invazīvu svešzemju sugu sastopamību vidē, lai novērstu invazīvu svešzemju sugu introdukciju vai izplatīšanos Savienībā.

2. Uzraudzības sistēma, kas minēta šā panta 1. punktā:

- a) aptver dalībvalstu teritoriju, tostarp teritoriālos jūras ūdeņus, lai noteiktu jaunu, kā arī jau naturalizējušos invazīvo svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, klātbūtni un izplatību;
- b) ir pietiekami dinamiska, lai ātri noteiktu invazīvu svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai un kuru klātbūtne iepriekš nebija konstatēta, parādīšanos dalībvalsts teritorijas vai teritorijas daļas vidē;
- c) izmanto attiecīgus noteikumus par vērtēšanu un monitoringu, kas paredzēti Savienības tiesību aktos vai starptautiskos nolīgumos, ir saderīgi ar šādiem noteikumiem un nepārkāpj ar tiem, kā arī izmanto informāciju, ko sniedz esošās uzraudzības un monitoringa sistēmas, kuras minētas Direktīvas 92/43/EEK 11. pantā, Direktīvas 2000/60/EK 8. pantā un Direktīvas 2008/56/EK 11. pantā;
- d) pēc iespējas ņem vērā attiecīgo pārrobežu ietekmi un pārrobežu aspektus.

15. pants

Oficiālās kontroles

1. Dalībvalstis līdz 2016. gada 2. janvārim ievieš pilnībā funkcionējošas struktūras, lai veiktu oficiālās kontroles, kas nepieciešamas, lai novērstu invazīvu svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, apzinātu introdukciju Savienībā. Minētās oficiālās kontroles veic preču kategorijām, kas atbilst tiem kombinētās nomenklatūras kodiem, uz kuriem saskaņā ar 4. panta 5. punktu izdarīta atsauce Savienības sarakstā.

2. Kompetentās iestādes veic šā panta 1. punktā minēto preču attiecīgu uz risku analīzi balstītu kontroli, pārbaudot, ka:

- a) preces nav iekļautas Savienības sarakstā; vai
- b) uz tām attiecas derīga atļauja, kas minēta 8. pantā.

3. Kontrole, kas minēta šā panta 2. punktā, sastāv no dokumentu, identitātes un vajadzības gadījumā fiziskas pārbaudes un tiek veikta, kad šā panta 1. punktā minētās preces tiek ievestas Savienībā. Ja Savienības tiesību akti par oficiālām kontrolēm jau paredz šā panta 1. punktā minētajām preču kategorijām īpašu oficiālu kontroli robežkontroles vienībās saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 882/2004 un Direktīvām 91/496/EEK un 97/78/EK vai ieviešanas punktos saskaņā ar Direktīvu 2000/29/EK, dalībvalstis atbildību par šā panta 2. punktā minētās kontroles veikšanu uztic kompetentajām iestādēm, kam uzdots veikt minēto kontroli saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 882/2004 4. pantu vai Direktīvas 2000/29/EK 2. panta 1. punkta g) apakšpunktu.

4. Brīvajās zonās vai brīvajās noliktavās veicot darbības ar 1. punktā minētajām precēm un pakļaujot tās muitas procedūrām laišanai brīvā apgrozībā, tranzītam, glabāšanai muitas noliktavā, ievēšanai pārstrādes nolūkā, pārstrādei muitas uzraudzībā un pagaidu ievēšanai, muitas iestādēm deklarē:

- a) attiecīgo ievēšanas dokumentu, ko pienācīgi aizpildījušas šā panta 3. punktā minētās kompetentās iestādes, apliecinot, ka ir izpildīti šā panta 2. punktā minētie nosacījumi, – gadījumos, kad kontrole ir veikta robežkontroles vienībās saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 882/2004 un Direktīvām 91/496/EEK un 97/78/EK vai ievēšanas punktos saskaņā ar Direktīvas 2000/29/EK 2. panta 1. punkta j) apakšpunktu. Ievēro minētajos aktos norādīto muitas procedūru; vai
- b) ja precēm nav jāveic oficiāla kontrole saskaņā ar Savienības tiesību aktiem – citus dokumentārus pierādījumus, ka ir veikta kontrole ar apmierinošiem rezultātiem, un pēc tam izdoto ievēšanas dokumentu.

Minētos dokumentus var iesniegt arī elektroniski.

5. Ja kontrolē konstatē neatbilstību šai regulai:

- a) muitas iestādes aptur pakļaušanu muitas procedūrai vai aiztur preces;
- b) kompetentās iestādes, kas minētas 3. punktā, aiztur preces.

Ja preces tiek aizturētas, tās uztic kompetentajai iestādei, kas atbild par šīs regulas piemērošanu. Minētā iestāde rīkojas saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Dalībvalstis var deleģēt konkrētas funkcijas citām iestādēm.

6. Izmaksas, kas rodas, kamēr tiek veikta pārbaude, un izmaksas, kas rodas jebkura pārkāpumu dēļ, sedz tā fiziskā vai juridiskā persona Savienībā, kura ievēdusi preces Savienībā, ja vien attiecīgā dalībvalsts nenosaka citādi.

7. Dalībvalstis ievieš procedūras, lai nodrošinātu attiecīgās informācijas apmaiņu un visu iesaistīto iestāžu patiesu un efektīvu koordināciju un sadarbību saistībā ar 2. punktā minētajām pārbaudēm.

8. Pamatojoties uz paraugpraksi, Komisija kopā ar visām dalībvalstīm izstrādā pamatnostādnes un mācību programmas, lai atvieglotu invazīvu svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, identifikāciju un atklāšanu, kā arī reālas un efektīvas kontroles veikšanu.

9. Ja ir izdotas atļaujas saskaņā ar 8. pantu, muitas deklarācijā vai attiecīgos paziņojumos, ko sniedz robežkontroles vienībām, atsaucas uz derīgu dalībvalsts izdotu atļauju, kas attiecas uz deklarētajām precēm.

16. pants

Paziņojumi par agrīnu atklāšanu

1. Dalībvalstis izmanto saskaņā ar 14. pantu izveidoto uzraudzības sistēmu un 15. pantā paredzētajās oficiālajās kontrolēs savāktu informāciju, lai apstiprinātu invazīvu svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, introdukcijas vai klātbūtnes agrīnu atklāšanu.

2. Dalībvalstis nekavējoties rakstiski paziņo Komisijai un informē pārējās dalībvalstis par invazīvu svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, introdukcijas vai klātbūtnes agrīnu atklāšanu, jo īpaši:

- a) par jebkuras sugas, kura ietverta Savienības sarakstā un kuras klātbūtne to teritorijā vai teritorijas daļā iepriekš nebija zināma, parādīšanos to teritorijā vai teritorijas daļā;
- b) par jebkuras sugas, kas ietverta Savienības sarakstā, atkārtotu parādīšanos to teritorijā vai teritorijas daļā pēc tam, kad ticis ziņots par šīs sugas izskaušanu.

17. pants

Ātra izskaušana agrīnā invāzijas stadijā

1. Pēc agrīnas atklāšanas un trīs mēnešos pēc 16. pantā minētā paziņojuma par agrīnu atklāšanu dalībvalstis veic izskaušanas pasākumus un paziņo par šiem pasākumiem Komisijai, un informē pārējās dalībvalstis.

2. Veicot izskaušanas pasākumus, dalībvalstis nodrošina, ka ar izmantotajām metodēm faktiski ir panākta attiecīgās invazīvās svešzemju sugas populācijas pilnīga un pastāvīga iznīcināšana, pienācīgi ņemot vērā cilvēku veselību un vidi, īpaši nemērķa sugas un to dzīvotnes, un nodrošinot, ka dzīvniekiem netiek nodarītas sāpes, mokas vai ciešanas, no kurām var izvairīties.

3. Dalībvalstis uzrauga izskaušanas efektivitāti. Šajā nolūkā dalībvalstis var izmantot 14. pantā paredzēto uzraudzības sistēmu. Veicot uzraudzību, attiecīgā gadījumā izvērtē arī ietekmi uz nemērķa sugām.

4. Dalībvalstis informē Komisiju par veikto pasākumu efektivitāti un paziņo Komisijai, kad invazīvas svešzemju sugas, kas rada bažas Savienībai, populācija ir izskausta. Minēto informāciju tās sniedz arī citām dalībvalstīm.

18. pants

Atkāpes no ātras izskaušanas pienākuma

1. Balstoties uz drošiem zinātniskiem pierādījumiem, dalībvalsts divos mēnešos pēc 16. pantā minētās invazīvas svešzemju sugas konstatēšanas var izlemt nepiemērot izskaušanas pasākumus, ja ir izpildīts vismaz viens no šādiem nosacījumiem:

- a) ir pierādīts, ka izskaušana praktiski ir tehniski neiespējama, jo pieejamās izskaušanas metodes nevar izmantot vidē, kur invazīvā svešzemju suga ir naturalizējusies;
- b) izmaksu un ieguvumu analīze, balstoties uz pieejamiem datiem, ar saprātīgu ticamību parāda, ka izskaušanas izmaksas ilgtermiņā būs ārkārtīgi lielas un nesamērīgas ar ieguvumiem;
- c) izskaušanas metodes nav pieejamas vai ir pieejamas, bet tās ļoti nopietni kaitīgi ietekmē cilvēku veselību, vidi vai citas sugas.

Attiecīgā dalībvalsts nekavējoties rakstiski paziņo Komisijai par savu lēmumu. Paziņojumam pievieno visus pirmās daļas a), b) un c) apakšpunktā minētos pierādījumus.

2. Komisija, izmantojot īstenošanas aktus, var pieņemt lēmumu noraidīt lēmumu, par ko paziņots saskaņā ar 1. punkta otro daļu, ja nav izpildīti tajā paredzētie nosacījumi.

3. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 27. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru. Īstenošanas akta projektu divos mēnešos pēc dalībvalsts paziņojuma saņemšanas iesniedz komitejai, kas minēta 27. panta 1. punktā.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumā, ja saskaņā ar 1. punktu izskaušanas pasākumi netiek piemēroti, ir ieviesti ierobežošanas pasākumi, lai novērstu invazīvas svešzemju sugas tālāku izplatīšanos uz citām dalībvalstīm.

5. Ja Komisija noraida lēmumu, kas paziņots saskaņā ar šā panta 1. punkta otro daļu, attiecīgā dalībvalsts nekavējoties piemēro 17. pantā minētos izskaušanas pasākumus.

6. Ja Komisija nenoraida lēmumu, kas paziņots saskaņā ar šā panta 1. punkta otro daļu, invazīvajai svešzemju sugai piemēro 19. pantā minētos pārvaldības pasākumus.

IV NODAĻA

PLAŠI IZPLATĪJUŠOS INVAZĪVO SVEŠZEMJU SUGU PĀRVALDĪBA

19. pants

Pārvaldības pasākumi

1. Dalībvalstis, kuras savā teritorijā ir konstatējušas plaši izplatījušos invazīvu svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai, 18 mēnešos no dienas, kad invazīvā svešzemju suga ir iekļauta Savienības sarakstā, ievieš efektīvus pārvaldības pasākumus, lai minētās sugas ietekme uz bioloģisko daudzveidību, attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem un attiecīgā gadījumā uz cilvēku veselību vai ekonomiku tiktu samazināta līdz minimumam.

Minētie pārvaldības pasākumi ir samērīgi ar ietekmi uz vidi un atbilstīgi dalībvalstu konkrētajiem apstākļiem, to pamatā ir izmaksu un ieguvumu analīze, un, ciktāl praktiski iespējams, tie ietver arī 20. pantā minētos atjaunošanas pasākumus. Tiem nosaka prioritāti, balstoties uz risku novērtējumu un izmaksu lietderību.

2. Pārvaldības pasākumi sastāv no nāvējošām vai nenāvējošām fiziskām, ķīmiskām vai bioloģiskām darbībām, kuru mērķis ir izskaust, kontrolēt vai ierobežot invazīvas svešzemju sugas populāciju. Attiecīgā gadījumā pārvaldības pasākumos ietilpst darbības, kuras vērstas uz jaunās sugas uzņemšo ekosistēmu un kuru mērķis ir palielināt ekosistēmas izturētspēju pret pašreizējām un turpmākām invāzijām. Pārvaldības pasākumos, kas paredzēti jau naturalizējušos invazīvu svešzemju sugu izskaušanai, populācijas kontrolei vai ierobežošanai, uz laiku var atļaut minēto sugu komerciālu izmantošanu, ja tam ir stingrs pamatojums un ar noteikumu, ka ir ieviesti visi vajadzīgie kontroles pasākumi, lai novērstu tālāku izplatīšanos.

3. Piemērojot pārvaldības pasākumus un izmantojamās atlases metodes, dalībvalstis pienācīgi ņem vērā cilvēku veselību un vidi, īpaši nemērķa sugas un to dzīvotnes, un nodrošina to, ka, vērsot pasākumus pret dzīvniekiem, tiem netiek nodarītas sāpes, mokas un ciešanas, no kurām var izvairīties, nekaitējot pārvaldības pasākumu efektivitātei.

4. Uzraudzības sistēmu, kas paredzēta 14. pantā, izveido un izmanto, lai uzraudzītu izskaušanas efektivitāti, populācijas kontroli vai ierobežošanas pasākumus, samazinot ietekmi uz bioloģisko daudzveidību, attiecīgajiem ekosistēmu pakalpojumiem un attiecīgā gadījumā – uz cilvēku veselību vai ekonomiku. Veicot uzraudzību, attiecīgā gadījumā izvērtē arī ietekmi uz nemērķa sugām.

5. Ja ir ievērojams risks, ka invazīva svešzemju suga, kas rada bažas Savienībai, izplatīsies citā dalībvalstī, dalībvalstis, kurās minētā suga ir sastopama, nekavējoties informē pārējās dalībvalstis un Komisiju. Attiecīgā gadījumā attiecīgās dalībvalstis izveido kopīgus pārvaldības pasākumus. Ja izplatīšanās var skart arī trešās valstis, skartā dalībvalsts cenšas informēt attiecīgās trešās valstis.

20. pants

Cietušo ekosistēmu atjaunošana

1. Dalībvalstis veic piemērotus atjaunošanas pasākumus, lai palīdzētu atjaunoties ekosistēmai, kuru invazīva svešzemju suga, kas rada bažas Savienībai, ir degradējusi, kam nodarījusi kaitējumu vai kuru tā ir iznīcinājusi, ja vien izmaksu un ieguvumu analīze, pamatojoties uz pieejamiem datiem, ar pietiekamu pārliecību neaplicina, ka šo pasākumu izmaksas būs augstas un nesamērīgas ar atjaunošanas radītajiem ieguvumiem.

2. Atjaunošanas pasākumos, kas minēti 1. punktā, ietver vismaz:

- a) pasākumus, lai palielinātu ekosistēmas, kas pakļauta traucējumam, kuru rada invazīvas svešzemju sugas, kas rada bažas Savienībai, klātbūtni, spēju pretoties šim traucējumam, pielāgoties tam un atgūties no tā radītās ietekmes;
- b) pasākumus, ar kuriem atbalsta atkārtotas invāzijas profilaksi pēc izskaušanas kampaņas.

V NODAĻA

HORIZONTĀLI NOTEIKUMI

21. pants

Izmaksu atgūšana

Saskaņā ar principu “piesārņotājs maksā” un neskarot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/35/EK (¹), dalībvalstis cenšas atgūt izmaksas par pasākumiem, kas vajadzīgi, lai novērstu, līdz minimumam samazinātu vai mīkstinātu invazīvo svešzemju sugu kaitīgo ietekmi, tostarp vides un resursu izmaksas, kā arī atjaunošanas izmaksas.

22. pants

Sadarbība un koordinācija

1. Pildot šajā regulā paredzētos pienākumus, dalībvalstis dara visu iespējamo, lai nodrošinātu ciešu koordināciju ar visām attiecīgajām dalībvalstīm, un, kad tas ir praktiski iespējami un piemēroti, izmanto pastāvošās struktūras, kuras izveidotas ar reģionāliem vai starptautiskiem nolīgumiem. Attiecīgās dalībvalstis jo īpaši cenšas nodrošināt koordināciju ar citām dalībvalstīm, ar ko tām ir:

- a) kopīgi jūras apakšreģioni saskaņā ar Direktīvas 2008/56/EK 4. panta 2. punktu – attiecībā uz jūras organismu sugām;
- b) kopīgi bioģeogrāfiski reģioni saskaņā ar Direktīvas 92/43/EEK 1. panta c) punkta iii) apakšpunktu – attiecībā uz sugām, kas nav jūras organismu sugas;
- c) kopīgas robežas;
- d) kopīgi upju baseini saskaņā ar Direktīvas 2000/60/EK 2. panta 13. punktu – attiecībā uz saldūdens organismu sugām; vai
- e) jebkādi citi kopīgi jautājumi.

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/35/EK (2004. gada 21. aprīlis) par atbildību vides jomā attiecībā uz vidi nodarītā kaitējuma novēršanu un atļidzināšanu (OV L 143, 30.4.2004., 56. lpp.).

Pēc iesaistīto dalībvalstu lūguma Komisija veic darbības, lai sekmētu koordināciju.

2. Pildot šajā regulā paredzētos pienākumus, dalībvalstis, lai īstenotu šīs regulas mērķus, cenšas pēc vajadzības sadarboties ar trešām valstīm, tostarp izmantojot pastāvošās struktūras, kuras izveidotas ar reģionāliem vai starptautiskiem nolīgumiem.

3. Dalībvalstis var arī piemērot tādus noteikumus kā šā panta 1. punktā minētie, lai nodrošinātu koordināciju un sadarbību ar citām attiecīgām dalībvalstīm saistībā ar invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas dalībvalstij un kas iekļautas saskaņā ar 12. panta 1. punktu pieņemtajos valstu sarakstos. Dalībvalstis var arī izveidot attiecīga līmeņa sadarbības mehānismus saistībā ar minētajām invazīvajām svešzemju sugām. Šādi mehānismi var ietvert informācijas un datu apmaiņu, rīcības plānus saistībā ar izplatības ceļiem un paraugprakses apmaiņu par invazīvu svešzemju sugu pārvaldību, kontrolēšanu un izskaušanu, agrīnas brīdināšanas sistēmas un ar sabiedrības informēšanu vai izglītību saistītas programmas.

23. pants

Stingrāki valsts noteikumi

Dalībvalstis var paturēt spēkā vai paredzēt stingrākus valsts noteikumus ar mērķi nepieļaut invazīvu svešzemju sugu introdukciju, naturalizāciju un izplatīšanos. Minētie pasākumi atbilst LESD, un par tiem saskaņā ar Savienības tiesību aktiem paziņo Komisijai.

VI NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

24. pants

Ziņošana un pārskatīšana

1. Līdz 2019. gada 1. jūnijam un pēc tam ik pēc sešiem gadiem dalībvalstis atjaunina un nosūta Komisijai šādu informāciju:

- a) aprakstu vai apraksta atjauninātu variantu par uzraudzības sistēmu, kura izveidota, ievērojot 14. pantu, un svešzemju sugu, kas ienāk Savienībā, oficiālās kontroles sistēmu, kura izveidota, ievērojot 15. pantu;
- b) invazīvo svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai vai kas rada bažas reģioniem saskaņā ar 11. panta 2. punktu, esošo izplatību to teritorijā, tostarp informāciju par migrācijas vai vairošanās modeļiem;
- c) informāciju par sugām, kuras, ievērojot 12. panta 2. punktu, tiek uzskatītas par invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas dalībvalstij;
- d) rīcības plānus, kas minēti 13. panta 2. punktā;
- e) apkopotu informāciju, kas aptver visu valsts teritoriju, par izskaušanas pasākumiem, kas veikti saskaņā ar 17. pantu, pārvaldības pasākumiem, kas veikti saskaņā ar 19. pantu, to efektivitāti un ietekmi uz nemērķa sugām;
- f) 8. pantā minēto atļauju skaitu un nolūku, kādam tās izdotas;
- g) informāciju par pasākumiem, kas īstenoti, lai informētu sabiedrību par invazīvu svešzemju sugu esamību, un norādījumiem, kā iedzīvotājiem ir jārīkojas;
- h) informāciju par pārbaudēm, kas vajadzīgas saskaņā ar 8. panta 8. punktu;
- i) informāciju par šīs regulas ievērošanai veikto darbību izmaksām, ja tāda pieejama.

2. Dalībvalstis līdz 2015. gada 5. novembrim paziņo Komisijai un informē pārējās dalībvalstis par to, kuras kompetētās iestādes atbild par šīs regulas piemērošanu.

3. Komisija līdz 2021. gada 1. jūnijam pārskata, kā tiek piemērota šī regula, tostarp Savienības saraksts, 13. panta 2. punktā minētie rīcības plāni, uzraudzības sistēma, muitas kontroles, izskaušanas pienākums un pārvaldības saistības, un iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu, kuram var pievienot likumdošanas priekšlikumus par šīs regulas grozīšanu, tostarp par izmaiņām Savienības sarakstā. Minētajā pārskatīšanā izvērtē arī, cik efektīvi ir īstenošanas noteikumi par invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas reģioniem, vai ir vajadzīgs un praktiski iespējams Savienības sarakstā iekļaut Savienības vietējās sugas un vai ir vajadzīga turpmāka harmonizācija, lai palielinātu rīcības plānu un dalībvalstu veikto pasākumu efektivitāti.

4. Komisija, izmantojot īstenošanas aktus, precizē ziņojumu tehnisko formātu, lai vienkāršotu un racionalizētu dalībvalstu ziņošanas pienākumu saistībā ar šā panta 1. punktā paredzēto informāciju. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 27. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

25. pants

Informācijas atbalsta sistēma

1. Komisija pakāpeniski izveido informācijas atbalsta sistēmu, kas nepieciešama, lai atvieglotu šīs regulas piemērošanu.
2. Līdz 2016. gada 2. janvārim minētajā sistēmā iekļauj datu atbalsta mehānismu, kas savstarpēji savieno esošās datu sistēmas par invazīvām svešzemju sugām, pievēršot īpašu uzmanību informācijai par invazīvajām svešzemju sugām, kas rada bažas Savienībai, lai tādā veidā atvieglotu ziņošanu, ievērojot 24. pantu.

Pirmajā daļā minētais datu atbalsta mehānisms kļūst par rīku, kas palīdz Komisijai un dalībvalstīm apstrādāt attiecīgos paziņojumus, kuri prasīti 16. panta 2. punktā.

3. Līdz 2019. gada 2. janvārim 2. punktā minētais datu atbalsta mehānisms kļūst par mehānismu informācijas apmaiņai par citiem šīs regulas piemērošanas aspektiem.

Tas var ietvert arī informāciju par invazīvām svešzemju sugām, kas rada bažas dalībvalstīm, un izplatības ceļiem, risku novērtēšanu, pārvaldību un izskaušanas pasākumiem, ja tāda informācija ir pieejama.

26. pants

Sabiedrības līdzdalība

Rīcības plānu veidošanā, ievērojot šīs regulas 13. pantu, un pārvaldības pasākumu īstenošanā, ievērojot šīs regulas 19. pantu, dalībvalstis nodrošina, ka sabiedrībai tiek dotas agrīnas un efektīvas iespējas piedalīties šo plānu un pasākumu sagatavošanā, grozīšanā vai pārskatīšanā tādā kārtībā, kuru dalībvalstis jau ir noteikušas saskaņā ar Direktīvas 2003/35/EK 2. panta 3. punkta otro daļu.

27. pants

Komiteja

1. Komisijai palīdz komiteja. Minētā komiteja ir komiteja Regulas (ES) Nr. 182/2011 nozīmē, un tās uzdevumu veikšanā var palīdzēt 28. pantā minētais zinātniskais forums.
2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.
3. Ja komiteja nesniedz atzinumu, Komisija īstenošanas akta projektu nepieņem un piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. panta 4. punkta trešo daļu.

28. pants

Zinātniskais forums

Komisija nodrošina dalībvalstu ieceltu zinātnes aprindu pārstāvju dalību, lai viņi sniegtu padomus par jebkādiem zinātniskiem jautājumiem, kas saistīti ar šīs regulas piemērošanu, jo īpaši attiecībā uz 4., 5., 10. un 18. pantu. Minētie pārstāvji tiekas zinātniskajā forumā. Komisija izstrādā minētā foruma reglamentu.

29. pants

Deleģēšanas īstenošana

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.
2. Pilnvaras pieņemt 5. panta 3. punktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz piecu gadu laikposmu no 2015. gada 1. janvāra. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.

3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 5. panta 3. punktā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.

4. Tiklīdz tā pieņem deleģētu aktu, Komisija par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.

5. Saskaņā ar 5. panta 3. punktu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus, vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.

30. pants

Sankcijas

1. Dalībvalstis paredz noteikumus par sankcijām, kas piemērojamas šīs regulas pārkāpšanas gadījumā. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu minēto sankciju piemērošanu.

2. Paredzētās sankcijas ir iedarbīgas, samērīgas un atturošas.

3. Paredzētās sankcijas *inter alia* var būt:

a) naudas sodi;

b) invazīvo svešzemju sugu, kas rada bažas Savienībai un kas neatbilst noteikumiem, konfiskācija;

c) saskaņā ar 8. pantu izdotas atļaujas tūlītēja apturēšana vai anulēšana.

4. Līdz 2016. gada 2. janvārim dalībvalstis paziņo Komisijai 1. punktā minētos noteikumus un nekavējoties paziņo par jebkādiem turpmākiem grozījumiem.

31. pants

Pārejas noteikumi nekomerciāliem īpašniekiem

1. Atkāpjoties no 7. panta 1. punkta b) un d) apakšpunkta, tādu lolojumdzīvnieku, kas netiek turēti komerciāliem nolūkiem un kas pieder pie invazīvām svešzemju sugām, kuras ietvertas Savienības sarakstā, īpašniekiem ir atļauts tos paturēt līdz dzīvnieku dabiskai nāvei ar noteikumu, ka tiek ievēroti šādi nosacījumi:

a) dzīvnieki ir tikuši turēti pirms sugas iekļaušanas Savienības sarakstā;

b) dzīvnieki tiek turēti ierobežotos turēšanas apstākļos, un tiek īstenoti visi attiecīgie pasākumi, lai nodrošinātu, ka nav iespējama vairošanās vai izbēgšana.

2. Kompetentās iestādes veic visus saprātīgi iespējamus pasākumus, lai ar dalībvalstu organizētu informētības paaugstināšanas un izglītības programmu palīdzību informētu nekomerciālos īpašniekus par riskiem, kādus rada 1. punktā minēto dzīvnieku turēšana, un par pasākumiem, kas jāveic, lai līdz minimumam samazinātu vairošanās un izbēgšanas risku.

3. Nekomerciālajiem īpašniekiem, kas nevar nodrošināt 1. punktā izklāstīto nosacījumu izpildi, netiek atļauts paturēt attiecīgos dzīvniekus. Dalībvalstis viņiem var piedāvāt iespēju pārņemt viņu dzīvniekus. Tādā gadījumā pievērš pienācīgu uzmanību dzīvnieku labturībai.

4. Šā panta 3. punktā minētos dzīvniekus var turēt 8. pantā minētajās iestādēs vai objektos, ko šim nolūkam izveidojušas dalībvalstis.

32. pants

Pārejas noteikumi attiecībā uz komerckrājumiem

1. Invazīvu svešzemju sugu īpatņus, kas iegūti pirms sugas iekļaušanas Savienības sarakstā, komerckrājumu turētājiem atļauts ne ilgāk kā divus gadus pēc šo sugu iekļaušanas minētajā sarakstā šo sugu dzīvot īpatņus vai to vairoties spējīgās daļas turēt un transportēt, lai tos pārdotu vai nodotu pētniecības vai *ex situ* saglabāšanas iestādēm un medicīnisku darbību nolūkos, kā minēts 8. pantā, ar noteikumu, ka īpatņi tiek turēti un transportēti ierobežotos turēšanas apstākļos un ka tiek īstenoti visi attiecīgie pasākumi, lai nodrošinātu, ka nav iespējama vairošanās vai izbēgšana, vai arī lai minētos īpatņus nokautu vai humāni izbrāķētu, lai iztukšotu to krājumus.

2. Vienu gadu pēc tam, kad suga iekļauta Savienības sarakstā, ir atļauts pārdot vai nodot dzīvus īpatņus nekomerciāliem turētājiem ar noteikumu, ka īpatņi tiek turēti un transportēti ierobežotos turēšanas apstākļos un ka tiek īstenoti visi attiecīgie pasākumi, lai nodrošinātu, ka nav iespējama vairošanās vai izbēgšana.

3. Ja saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 708/2007 6. pantu ir tikusi izdota atļauja attiecībā uz akvakultūras sugu, kura vēlāk ir iekļauta Savienības sarakstā, un šīs atļaujas spēkā esības ilgums pārsniedz šā panta 1. punktā minēto laikposmu, dalībvalsts, beidzoties šā panta 1. punktā minētajam laikposmam, atceļ atļauju saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 708/2007 12. pantu.

33. pants

Stāšanās spēkā

Šī regula stājas spēkā 2015. gada 1. janvārī.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Strasbūrā, 2014. gada 22. oktobrī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
M. SCHULZ

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
B. DELLA VEDOVA